

Список використаних джерел::

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Кодекс України, Закон, Кодекс від 13.04.2012 № 4651-VI // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 9-10, № 11-12, № 13.
2. Юридичні терміни : тлумачний словник / за заг. ред. В. Г. Гончаренка. 2 ге вид., стереотипне. К. : Либідь, 2004. 320 с.
4. Цигикал: Кількість нелегальних мігрантів за 2018 рік в Україні зросла на третину. URL: <https://gordonua.com/ukr/news/politics/tsigikal-kilkist-nelegalnih-migrantiv-za-2018-rik-v-ukrajini-zrosla-na-tretinu-713281.html> (дата звернення: 25.10.2019).
3. Скакун Т. О. Економічні злочини: сутнісні ознаки та криміналістичний аналіз їх вчинення. Ефективна економіка. 2018. № 3. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6195> (дата звернення: 25.10.2019).
5. Даньшин І.М. Питання про кримінологічне поняття економічної злочинності / І.М. Даньшин // Проблеми боротьби зі злочинністю у сфері економічної діяльності: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (15-16 груд. 1998 р.) X. 1999. С. 66-71.
6. Майже за півтора місяця поліція задокументувала понад 400 кримінальних правопорушень, вчинених іноземцями. URL: <://www.kmu.gov.ua/ua/news/majzhe-za-pivtora-misyasya-policiya-zadokumentovala-ponad-400-kriminalnih-pravoporushen-vchinenih-inozemcyami> (дата звернення: 25.10.2019).
7. Юридичний портал. URL://mego.info/ (дата звернення: 25.10.2019).

Хоменко Вікторія Анатоліївна,
курсант 3-го курсу факультету
економіко-правової безпеки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

*Науковий керівник: д.е.н., доцент, Паршин Юрій Іванович
професор кафедри фінансово-економічної безпеки ДДУВС*

БОРОТЬБА З ЕКОНОМІЧНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Внаслідок глобалізації, зокрема, виникнення і поширення транснаціональної злочинності, всі системи правосуддя стикаються з низкою нових складнощів. Кримінальні злочинці стають мобільними і часто прагнуть уникнути виявлення, арешту і покарання, діючи через міжнародні кордони. Злочинці уникають упіймання, використовуючи кордон у своїх цілях і розраховуючи на те, що правоохоронні органи часто не прагнуть займатися складними і дорогими транснаціональними розслідуваннями і кримінальними переслідуваннями. Слабкий потенціал будь-якої окремо взятої країни щодо ефективної боротьби з цими новими небезпеками

перетворюються в загальну слабкість міжнародного режиму співпраці в сфері кримінального судочинства.

Основними механізмами, що підтримують міжнародне співробітництво, є взаємна правова допомога, екстрадиція, передача ув'язнених, передача матеріалів кримінального провадження, міжнародне співробітництво з метою конфіскації доходів, одержаних злочинним шляхом та повернення активів, передбачене в Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції.

Економічно розвинена країна – благополуччя громадян та один із засобів досягнення світового лідерства. Найголовнішою перепоною України для утвердження на світовій арені – критично високий рівень економічної злочинності, зокрема, корупції, як одного з її проявів. Так, законодавцем у 2015 році було схвалено «Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020», мета якої впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі. З урахуванням Копенгагенських критеріїв – параметрів, яким відповідають держави-члени Європейського Союзу, було розроблено дорожню карту щодо реалізації такої стратегії: проведення 62 реформ, значна частка з яких має на меті реорганізацію економічної сфери суспільного життя (подолання економічної відсталості, боротьба з економічними злочинами, проведення антикорупційної політики тощо) [1].

Особливої актуальності набуває ознайомлення і зарубіжним досвідом організації такої роботи, зокрема, відвести особливу увагу боротьбі з економічними злочинами, оскільки, на нашу думку, латентність таких ускладнює процес розслідування та покарання винних.

Щодо важливості та знаковості міжнародного досвіду при боротьбі з економічною злочинністю слід зазначити: зарубіжні держави – це різні суспільно-політичні утворення зі своєю історією та особливим державним устроєм, політичною системою, культурою, традиціями. Звідси витікає, що розгляд зарубіжного досвіду вартує здійснювати через вибір найбільш значущих елементів, характеризувати основні тенденції, що становлять науковий і практичний інтерес для України [2, с. 148].

Ситник Г.П. та Баранов Р.О. у своєму дослідженні навели слушним перелік міжнародних організацій, основна діяльність яких направлена саме на боротьбу з економічною злочинністю, такими є: регіональна Азіатсько-Тихоокеанської групи (APG), Група країн Карибського басейну (CFATF), Групи країн Південної та Східної Африки (ESAAMLG), Комітет експертів Ради Європейського співтовариства щодо оцінки заходів протидії відмиванню грошей (PC-R-EV), Департаменту ООН з контролю за наркотиками та протидії злочинності (UNODCCP) тощо.

Слушною буде думка Ахтирської Н.М., яка навела наступні складові антирумпційної політики ЄС, що приставлені у вигляді: 1) політичної волі; 2) відповідністю міжнародним конвенціям; 3) розширенням сфери застосування; 4) антикорупційним законодавством; 5) механізмом його реалізації; 6) ефективною діяльністю усіх установ, відповідальних за дотримання антикорупційних норм; 7) удосконаленою системою прийняття

на державну службу; 8) адекватної заробітної плати; 9) прозорістю та підзвітністю діяльності влади; 10) толерантністю; 11) чітких правил фінансового контролю; 12) реєстру корупціонерів; 13) конфіскації майна. Зосередженість зусиль на розробленні антикорупційного законодавства, створенні нових правоохоронних органів, уповноважених на його застосування, потребує детального ознайомлення з досвідом антикорупційної політики країн – членів Євросоюзу [3, с. 3]. Тому застосування таких інструментів, як оцінка поточної ситуації; визначення тенденцій та способів впливу; виважена кадрова політика – один з найголовніших ключів у веденні успішної боротьби з корупцією.

Щодо загального визначення поняття «економічна злочинність» думки та погляди під різним кутом дивляться на його тлумачення: це є сукупністю умисних корисливих злочинів й осіб, які їх учинили, у сфері легальної та нелегальної економічної діяльності, головний об'єкт – відносини власності та відносини у сфері виробництва, обміну, розподілу й споживання товарів і послуг [4, с. 214].

Проаналізувавши досвід зарубіжних країн, підкреслимо найбільш розповсюджені засоби та методи з організації та проведення такої боротьби:

1) США: розширення законодавства, встановлення покарання за легалізацію злочинних прибутків на штатному та федеральному рівні, а також відповідальність за «структурування»; моніторинг за діяльністю банків тощо.

2) Польща: існування певної законодавчої бази прикладом можуть слугувати Закон «Про протидію легалізації брудних грошей», відповідні положення Кримінального і Валютного кодексів, та інші. Також існують державні органи у структурі Міністерства фінансів Польщі паралельно працює два департаменти: Департамент фінансової інформації і Бюро податкового контролю.

Важливими є аспект міжнародного співробітництва, організація спільних проєктів, встановлення новітніх норм відповідно до сьогоденних тенденцій технічного прогресу, оскільки недостатня підготовленість кадрів уповільнює здатність якісно та швидко розслідувати економічні злочини. Підтримуються нечисленні контакти з ООН, ОБОЄ, ФЛТФ, Радою Європи (переважно це участь у проєктах із фінансування та організаційної підтримки діяльності українських правоохоронних органів, яка здійснюється у формі конференцій, семінарів, тренінгів). Найбільш ефективна практична взаємодія встановлена з Інтерполом [5, с. 150].

Таким чином, підводячи ризик у під проведенням дослідженням та окресленням основних визначень та векторів руху щодо успішної організації боротьби з економічною злочинністю зазначимо: врахування міжнародного досвіду, переймання та застосування його на практиці дозволить правоохоронним органам зменшити кількість прояву економічних злочинів.

Список використаних джерел:

1. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» : Указ Президента України №5/2015 від 12.01.2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>. (Дата звернення 20.10.2019).

2. Токарчук О. Зарубіжний досвід боротьби з економічною злочинністю. Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. пр., Одес. регіон. ін-т держ. упр. 2013(Вип. 1). Одеса, 2013. 211 с.

3. Ахтирська Н. Міжнародний досвід боротьби з корупцією як вектор формування національної антикорупційної політики: огляд законодавства Румунії. Віче: громад.-політ. і теорет. журн. № 18. Київ, 2015. 32 с.

4. Ситник Г. П., Баранов Р. О. Світовий досвід щодо здійснення боротьби з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, для України. *Економіка та держава*. № 8. Київ, 2014. 144 с.

5. Юртаєва К.В. Сучасні тенденції економічної злочинності в Україні. *Вісник Кримінологічної асоціації України: зб. наук. пр.* / Харків. нац. ун-т внутр. справ, Кримінолог. асоц. України. Харків: ХНУВС, 2018. № 2 (19). Харків, 2018. 166 с.

Хом'як Андрій Русланович,
курсант 3 курсу, спеціальність 081 «Право»
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник: к.е.н. Палешко Я.С.
завідувач кафедри фінансово-економічної безпеки ДДУВС

СУТНІСТЬ ЛІКВІДНОСТІ ТА ПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Реаліями сьогодення є те, що більшість підприємств не є такими, яких можна охарактеризувати як стабільними та стійкими. За таких умов, особливо актуальним є питання пошуку підходів до цієї проблеми – формування належного рівня ліквідності та платоспроможності суб'єкта бізнесу. Оцінювання ліквідності та платоспроможності є визначним елементом аналізу фінансового стану суб'єкта бізнесу.

Поняття «ліквідність» та «платоспроможність» визначаються економічним оточенням, в рамках якого функціонує підприємство, а також формуються результатами його діяльності. У зв'язку з цим, існує багато різних точок зору щодо змісту цих понять. Тож, для правильного проведення аналізу фінансового стану суб'єкта бізнесу і одержання об'єктивних, повноцінних, точних аналітичних висновків та пропозицій, досить суттєвим є єдине розуміння дефініцій «ліквідність» та «платоспроможність».

У вітчизняних та зарубіжних теоріях аналізу діяльності суб'єкта бізнесу, виділяють розмаїття підходів до визначення змісту категорій «ліквідність» та «платоспроможність». Деякі з них наведені у табл. 1.